

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

ΑΓΙΟΣ
ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ

«Μια μικρή...
μεγάλη καρδιά»

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ

- Χορωδία Σχολής Βυζαντινής Μουσικής Ι.Μ.Π.
- Χορωδιακό Εργαστήρι Εκπαιδευτηρίων Ι.Μ.Π.

ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2016

ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ

«Μια μικρή... μεγάλη καρδιά»

«...Μην αφήσεις, Χριστέ μου, να πέσει το Σώμα Σου στα χέρια τους! Βοήθησέ με να φτάσω εκεί που πρέπει. Εάν περπατήσω μέσα στη σκιά του θανάτου, δε θα φοβηθώ, γιατί Εσύ Θεέ μου, είσαι μαζί μου. Λίγα μόνο μέτρα απομένουν ως την είσοδο της φυλακής...»

Συγγραφή θεατρικού έργου:	Κατερίνα Διαμαντοπούλου-Τσιμούρη
Εμπνευστής θεατρικής αγωγής και διδασκαλία ρόλων:	Γιάννης Χατζηγιάννης
Διδασκαλία κειμένων:	Άννα Λιαμή, Μαρουσώ Χαλκιαδάκη
Σκηνογραφία:	Γιώργος Π. Μποζάς
Δ/ση Χορωδίας Σχολής Βυζ. Μουσικής Ι.Μ. Πειραιώς:	Πρωτοπρεσβύτερος Γρηγόριος Καραλής
Υπεύθυνος Χορωδίας Εκπαιδευτηρίων:	Γιάννης Γρηγοράκης
Πιάνο:	Άννα Λιαμή
Υπεύθυνη ροής:	Ιωάννα Κασιμάτη
Βοηθοί ροής προγράμματος:	Άννα Δεδεμπίλη, Δήμητρα Ζάχου, Γιώργος Μπούμης, Γιώτα Πρέντζα, Ιωάννα Σπυράκη, Γιώτα Σύριου
Υπεύθυνος συντονισμού γιορτής:	Νίκος Δ. Σαμπαζιώτης
Γραμματειακή υποστήριξη:	Βασιλική Μπέλλου

Στη γιορτή συμμετέχουν

Δ' ΤΑΞΗ

ΑΛΙΦΡΑΓΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, ΑΝΤΑΡΑ ΕΙΡΗΝΗ, ΒΑΛΛΙΑΝΑΤΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΓΚΕΖΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ - ΑΓΓΕΛΟΣ, ΔΗΜΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ, ΖΕΡΒΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΗΛΙΑΣ, ΚΑΚΟΥΡΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑ-ΓΕΩΡΓΙΑ, ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΚΑΡΑΛΗ ΜΑΡΙΑ-ΑΠΟΣΤΟΛΙΑ, ΚΛΑΔΟΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΛΟΥΚΙΑ, ΜΠΟΥΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΘΕΜΙΣ, ΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, ΤΑΜΠΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑ, ΤΙΛΚΕΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ, ΨΑΡΡΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ΧΟΡΩΔΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ

ΑΛΦΙΕΡΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΑΛΦΙΕΡΗ ΓΕΩΡΓΙΑ, ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ ΑΣΗΜΙΝΑ, ΒΟΥΔΟΥΡΕΛΛΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΓΑΤΣΟΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ, ΓΕΩΡΓΑΚΑΡΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ΔΡΟΣΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ, ΖΑΡΙΜΗΣ ΣΑΚΗΣ, ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΝΙΚΟΣ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΦΡΑΙΜ, ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΚΑΤΡΑΜΑΔΟΣ ΘΩΜΑΣ, ΚΟΚΚΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΣ, ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΛΟΥΚΙΑ, ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ ΕΛΕΝΗ-ΘΕΟΔΩΡΑ, ΚΟΥΤΟΥΚΑΚΗ ΦΙΛΑΝΘΗ, ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ ΕΙΡΗΝΗ, ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ, ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ, ΜΕΛΙΣΣΑΚΗΣ ΠΑΥΛΟΣ, ΜΗΤΣΩΝΗ ΣΜΑΡΑΓΔΑ, ΜΟΛΕ ΝΙΚΗ, ΜΠΑΤΙΣΤΑΤΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΜΠΟΥΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑ, ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ, ΠΑΝΤΕΛΟΓΛΟΥ ΜΥΡΤΩ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΕΝΗ-ΑΘΑΝΑΣΙΑ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΣΧΑΛΙΑ-ΡΑΦΑΕΛΑ, ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΜΕΛΙΝΑ, ΡΑΠΤΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΣΚΑΦΙΔΑ ΧΑΡΑ, ΣΠΥΡΟΥ ΒΑΣΙΛΗΣ, ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, ΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, ΤΑΜΠΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑ, ΤΟΥΛΟΥΜΠΑΣ ΝΑΣΟΣ, ΤΣΑΛΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ΤΣΙΜΟΥΡΗ ΑΔΑΜΑΝΤΙΑ, ΦΑΖΟΥ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΦΩΤΣΑΛΗΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΑ-ΜΑΡΙΑ, ΧΑΤΖΗΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΑΡΙΝΑ, ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ ΕΒΕΛΙΝΑ, ΧΟΝΔΡΟΥ ΑΣΗΜΙΝΑ, ΨΑΡΡΑ ΑΓΓΕΛΙΚΗ, ΨΑΡΡΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ΥΜΝΟΙ ΣΧΟΛΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

- «Τῇ Ὑπερμάχῳ»
- Απολυτίκιο Αγίου Σπυρίδωνος
- Απολυτίκιο Αγίου Ταρσιζίου

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΩΝ

- «Χέρια σαν κι αυτά»
Στίχοι-Μουσική: Lacomondo, Μάρκος Κούμαρης
- «Την πόρτα ανοίγω το βράδυ»
Στίχοι: Τάσος Λειβαδίτης, Μουσική: Μίκης Θεοδωράκης
- «Το παλιό κανόνι»
Στίχοι-Μουσική: Γιώργος Μαυρομoustάκης
- «Λουλουδόκοσμος»
Στίχοι: Ειρήνη Μαστοροπούλου, Μουσική: Αγγελική Καψάσκη

ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ

«Μια μικρή... μεγάλη καρδιά»

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: Το φως του μισοτελειωμένου λυχναριού πάλευε να κρατήσει μακριά το υγρό σκοτάδι της κατακόμβης. Ο μικρός Ταρσίζιος ούτε που το 'χε προσέξει. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάνω στα μεγάλα κόκκινα γράμματα που 'χε μπροστά του και που σχημάτιζαν τη λέξη "ΙΧΘΥΣ"

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: «Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ». Χριστέ μου!» «Εσύ μόνο ξέρεις πόση αγάπη έχω για σένα! Εσύ μόνο γνωρίζεις πως δε θέλω ποτέ να σε προδώσω. Βοήθησέ με! Απόψε Σε έχω περισσότερο από ποτέ ανάγκη."

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ταρσίζιε; Είσαι καλά παιδί μου;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Ναι, σεβαστέ γέροντα. Είμαι καλά. Τουλάχιστον έτσι πιστεύω...

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Παιδί μου, σε γνωρίζω πολύ καιρό. Από τότε που βαπτίστηκαν Χριστιανοί οι γονείς σου και μαζί μ' αυτούς θέλησαν να βαπτιστεί και το μωρό τους. Σε κάθε Λειτουργία έρχεσαι πάντα πρώτος από όλους κι ας είσαι μόλις δώδεκα χρόνων. Ξέρω πόσο πολύ χαίρεσαι να βοηθάς, με κάθε τρόπο. Άλλοτε κρατώντας τη μεγάλη λαμπάδα, κι άλλοτε πάλι βάζοντας λάδι στα πήλινα λυχναράκια, που δίνουν φως στις κατακόμβες μας. Για όλα όσα κάνεις, η εκκλησία μας σου έδωσε το τιμητικό όνομα του «Ακόλουθου». Και ξέρω πως χαίρεσαι και πως κρυφά καμαρώνεις γι' αυτό...

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Η εκκλησία είναι σαν το σπίτι μου, πάτερ. Κάθε φορά που έρχομαι εδώ, νιώθω ελεύθερος. Τίποτα δε με τρομάζει απ' όσα φρικτά συμβαίνουν εκεί έξω.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2: Ένα βράδυ όμως σαν το αποψινό, κάτω από το τρεμάμενο φως των τελευταίων κεριών που στόλιζαν την κατακόμβη - ο μικρός Ταρσίζιος ανέλαβε κάτι πολύ πιο μεγάλο απ' όσα είχε αναλάβει μέχρι τότε. Κάτι πολύ πιο σπουδαίο από το κράτημα της λαμπάδας και το άναμμα των κεριών!

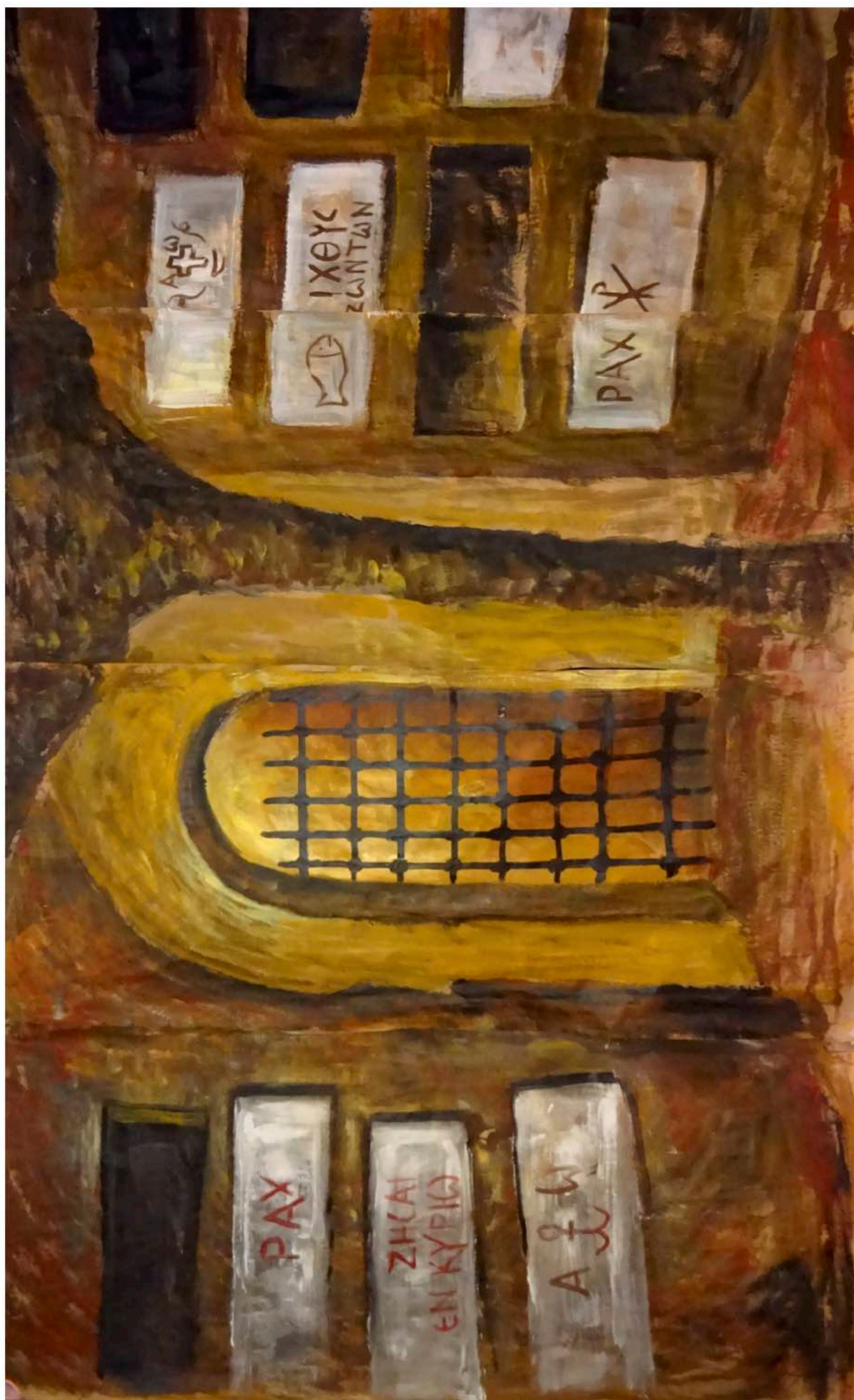
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ταρσίζιε, τα πράγματα για μας τους Χριστιανούς, όπως κι εσύ ξέρεις, έχουν γίνει πράγματι πολύ δύσκολα. Οι φυλακές έχουν γεμίσει από χριστιανούς, που κάποιои, δυστυχώς, τους προδίδουν στον αυτοκράτορα. Πρέπει κάτι να κάνουμε. Πρέπει να τους βοηθήσουμε!

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Κι εγώ το θέλω, πάτερ. Λαχταρώ απ' τα βάθη της ψυχής μου να ανακουφίσω τον πόνο τους. Αλλά... τι μπορώ να κάνω;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Υπάρχει κάτι που μόνο εσύ μπορείς να κάνεις, Ταρσίζιε. Μέσα σ' αυτό το μικρό κουτί έχω κρύψει το πιο μεγάλο δώρο που μπορεί να πάρει κανείς. Έχω φυλάξει μερικά κομμάτια από τον Άγιο Άρτο βουτηγμένα στον Άγιο Οίνο... το Σώμα και το Αίμα του Χριστού μας. Κράτα το με προσοχή και με πολλή αγάπη, και πήγαινε το στη φυλακή. Τ' αδέρφια μας πρέπει να κοινωνήσουν. Είναι η

μόνη βοήθεια που μπορεί κανείς να τους δώσει για ν' αντέξουν όλα όσα περνούν... κι όσα... τούς περιμένουν ακόμη...στις σκοτεινές φυλακές και τις τρομαχτικές αρένες με τα θηρία!

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ:

Έχω ακούσει κι εγώ για τις αρένες με τα αγριεμένα λιοντάρια... για όλα εκείνα τα φρικτά, που ανθρώπου νους αδυνατεί να τα χωρέσει.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ:

Ξέρω, παιδί μου, πως αυτό που σου ζητώ είναι πολύ επικίνδυνο. Είσαι όμως ο μόνος που μπορεί να το κάνει, γιατί κανείς δε θα υποψιαστεί ένα μικρό παιδί. Νύχτες ολόκληρες προσευχόμουν να μου δείξει ο Θεός το θέλημά του. Και κατέληξα σε σένα μόνο. Όμως αν δε θες, αν νομίζεις ότι σου ζητώ πολλά, μπορείς να μη το κάνεις. Θα σε καταλάβω...

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ:

Δε χρειάζεται, πάτερ. Θα το κάνω!!

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ:

Χαίρομαι, παιδί μου. Χαίρομαι και σε καμαρώνω. Να! Πάρε κι αυτά τα χρήματα να τα δώσεις στο φρουρό της φυλακής. Έτσι θα σ' αφήσει να περάσεις ανενόχλητος, να 'σαι σίγουρος γι' αυτό. Πολλοί άνθρωποι πουλούν και την ψυχή τους ακόμη για λίγο χρήμα...

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ:

Έχε θάρρος, Ταρσίζιε! Μπορεί να 'σαι μικρός, όμως όλοι μας ξέρουμε πόσο μεγάλη καρδιά έχεις! Θα σ' έχουμε όλοι στην προσευχή μας!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3:

Πώς ήταν δυνατό να σβηστούν απ' την καρδιά τού Ταρσίζιου 'κείνα λόγια. Σα να 'ταν τώρα θυμάται τη στιγμή που πρώτη φορά κράτησε το μικρό κουτί με τα τίμια δώρα. Πόση τιμή! Μα, και πόση λαχτάρα! Πόση αγωνία κάθε φορά που έπρεπε να φέρνει σε πέρας αυτή τη δύσκολη αποστολή. Γιατί ήταν πολλές οι φορές που ο μικρός Ταρσίζιος πήγε στις φυλακές.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 4:

Έτσι κι απόψε...Μόνο που η αποψινή νύχτα θα 'φερνε μια ξεχωριστή ημέρα για τον Ταρσίζιο. Όταν βγήκε από την κατακόμβη ελάχιστα αστέρια είχαν μείνει στον ουρανό. Ο Ταρσίζιος έφτιαξε το χιτώνα του καλύπτοντας, όσο καλύτερα μπορούσε, το μικρό κουτί.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 5:

Άρχισε να περπατά με βήματα αργά και σταθερά, μη θέλοντας να προκαλέσει την προσοχή των στρατιωτών, που είχαν ξεχυθεί στους δρόμους για την πρωινή περιπολία. Η διαταγή του αυτοκράτορα Ουαλεριανού - που σαν καταπέλτης έπεσε ένα πρωί -ήταν σαφής:

ΦΩΝΗ

ΝΤΕΛΑΛΗ:

«Όλοι οι πολίτες της Ρώμης πρέπει να σέβονται τους θεούς του κράτους και να τιμούν τον αυτοκράτορα σα θεό. Διαφορετικά, θα οδηγούνται στη φυλακή κι από 'κει στις αρένες και τον βέβαιο θάνατο.»

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ:

Μα, τι έπαθα και φέρνω στο νου μου τέτοιες σκέψεις! Δεν είναι ώρα για τέτοια λόγια, Ταρσίζιε! Κλείσε τ' αυτιά σου και μην αφήνεις το φόβο να ξελογιάζει το μυαλό σου! Έχεις μια αποστολή! Πρέπει και σήμερα να τα καταφέρεις. Αφού είσαι εσύ μαζί μου, Κύριε, ξέρω πως δεν έχω να φοβηθώ τίποτα! Έχει ξημερώσει πια για τα καλά. Γέμισαν κόσμο οι δρόμοι. Πρέπει να είμαι προσεκτικός! Λοιπόν, ας συνεχίσω το δρόμο μου. Έχω μια αποστολή!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 6:

Εκείνο το πρωί η κίνηση στους δρόμους ήταν ασυνήθιστα έντονη. Κάποιοι έμποροι έστηναν τους πάγκους με φρούτα και λαχανικά, διαλαλώντας το εμπό-

ρευμά τους. Μερικοί άντρες είχαν σχηματίσει «πηγαδάκια» στα σταυροδρόμια κουβεντιάζοντας έντονα για τους φόρους και τα νέα διατάγματα του αυτοκράτορα.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 7: Ο Ταρσίζιος, όμως, περπατούσε, χωρίς να δίνει σημασία στις κουβέντες που ακούγονταν. Ωστόσο έκανε πως κοιτούσε δεξιά κι αριστερά για να μην κινεί υποψίες.

Καθώς βάδιζε ανάμεσα στους περαστικούς, έφερνε συχνά στο νου του τη χθεσινόβραδινή λειτουργία. Πόσο όμορφα ήταν όλα! Το απαλό φως των κεριών, η μυρωδιά απ' το λιβάνι, οι προσευχές!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 8: Τι να πρωτοθυμηθεί...Μα, πιο πολύ απ' όλα νοσταλγώ τη στιγμή που δέχτηκα μέσα του τον ίδιο το Χριστό! «Γευτείτε, δοκιμάστε και δείτε ότι ο Κύριος είναι γλυκός» Τα λόγια αυτά έλεγαν χθες βράδυ ξανά και ξανά οι πιστοί την ώρα που ετοιμάζονταν να κοινωνήσουν.

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Ναι, Χριστέ μου. Είσαι ο μόνος γλυκός, ο μόνος καλός, και τ' αδέρφια μου στη φυλακή σ' έχουν ανάγκη. Βοήθησέ με να φτάσω. Προστάτεψέ με, ώστε να μην πέσει το Άγιο Σώμα και το Αίμα σου στα χέρια των στρατιωτών.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Ταρσίζιε, φίλε μου, πώς κι από δω τόσο πρωί;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Καλημέρα, Ιππόλυτε. Περπάτα μαζί μου, αν θέλεις, και θα σου πω. Δεν μπορώ να καθυστερήσω ούτε λεπτό.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Φαίνεσαι ανήσυχος ή μου φαίνεται;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Δεν μπορώ να σου πω πολλά. Ίσως είναι καλύτερα να μη μιλάμε καθόλου. Δεν ξέρεις ποιος μπορεί να μας ακούσει. Παντού υπάρχουν καταδότες.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Μήπως... Ξέρεις, πριν λίγες μέρες συνάντησα τον επίσκοπο Στέφανο, και μου εμπιστεύτηκε μια σκέψη που είχε. Μήπως σου μίλησε; Γι' αυτό πρόκειται;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Ακριβώς γι' αυτό. Ελπίζω να καταλαβαίνεις. Δεν μπορώ όμως να σου μιλήσω περισσότερο. Λυπάμαι πρέπει να συνεχίσω το δρόμο μου!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Κατάλαβα, φίλε μου. Κατάλαβα. Και χαίρομαι πολύ γι' αυτό! Να προσέχεις! Αν θέλεις μπορώ να σε περιμένω...

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Συμβαίνει κάτι;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Μου φάνηκε πως άκουσα κάτι. Σα να πέρασε κάποιος πίσω μας.

Μάλλον η ιδέα μου θα 'ταν. Εξάλλου έχουν τόσο κόσμο οι δρόμοι σήμερα. Καλή δύναμη, λοιπόν, Ταρσίζιε. Ο Θεός μαζί σου.

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Σ' ευχαριστώ. Καλό δρόμο και σε σένα.

Λες, Θεέ μου, να μας άκουσε κανείς; Μην αφήσεις, Χριστέ μου, να πέσει το Σώμα σου στα χέρια τους! Βοήθησέ με να φτάσω εκεί που πρέπει. Εάν περπατήσω μέσα στη σκιά του θανάτου δε θα φοβηθώ, γιατί Εσύ, Θεέ μου, είσαι μαζί μου. Λίγα μόνο μέτρα απομένουν ως την είσοδο της φυλακής. Κι αν ο φρουρός δεν μ' αφήσει να μπω;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Θα τα καταφέρω! Ας γίνει το θέλημά Σου!

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 9: Δυο στρατιώτες με γυαλιστερές στολές συζητούσαν στην άκρη του δρόμου απ' όπου διάβαινε ο Ταρσίζιος. Ο ένας απ' αυτούς ήταν πολύ ψηλός και μιλούσε με δυνατή φωνή. Ο Ταρσίζιος τον κοίταξε για μια στιγμή κι ένιωσε έναν κόμπο στο στήθος. Έκανε να στρίψει στο στενό, μήπως και ξεφύγει απ' την προσοχή τους. Μια βραχνή, όμως, φωνή τον έκανε να σταματήσει απότομα...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α': Ε, εσύ! Για πού το 'βαλες;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Σε μένα μιλάτε, κύριε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α΄: Ναι, σε σένα. Πού πηγαίνεις πρωί πρωί; Τέτοια ώρα μόνο οι πραγματευτές είναι στους δρόμους.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β΄: Μήπως είσαι κι εσύ έμπορος, γιατί γεμίσαμε με παράνομους μικροπωλητές.

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Όχι,... όχι..., κύριε. Δεν είμαι έμπορος. Εξάλλον είμαι μικρό παιδί. Πηγαίνω απλά σ' ένα φίλο μου για να τον βοηθήσω στο μαγαζί του.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β΄: Α, ώστε έτσι...! Πας να τον βοηθήσεις...Και πού έχει το μαγαζί του ο φίλος σου;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Στην Αππία οδό, κύριε, κοντά στο θέατρο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α΄: Α, μάλιστα, στο θέατρο. Καλά...ας είναι. Μπορείς να πηγαίνεις τώρα.

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Ευτυχώς, Θεέ μου! Κόντεψε να σπάσει η καρδιά μου. Καλύτερα να βιαστώ. Ποιος ξέρει τι άλλο θα συναντήσω στο δρόμο μου!».

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 10: Ο Ταρσίζιος έστριψε βιαστικά στα δεξιά του δρόμου, την ώρα που μια σκιά- μάλλον αντρική- στάθηκε πίσω από μια βελανιδιά, λες και περίμενε εδώ και ώρα κάτι...

Το παιδί προχωρούσε και έφερε στο νου κομμάτια από τους ψαλμούς του Δαβίδ. Πόση δύναμη και πόση χαρά έπαιρνε, κάθε φορά που τους έλεγε! Θυμόταν που η μητέρα του έπεφτε πολλές φορές στα γόνατα και σιγομουρμούριζε τους ψαλμούς....

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1: «Έλα να κάτσεις κοντά μου, Ταρσίζιε!» συνήθιζε να του λέει. «Ο Χριστός μας έλεγε ότι, όπου είναι δυο ή τρεις μαζεμένοι στο όνομά του, είναι κι εκείνος εκεί, μαζί τους. Έλα!». Κι εκείνος πήγαινε δίπλα της, κι ας μην καταλάβαινε τι σήμαιναν όσα άκουγε...

Αυτά σκεφτόταν, την ώρα που κάτι παιδιά τον φώναξαν να πάει κοντά τους.

ΑΓΟΡΙ 1: Ε, παιδιά! Για κοιτάξτε! Ο Ταρσίζιος δεν είναι αυτός;

ΑΓΟΡΙ 2: Ναι, αυτός είναι. Ε, Ταρσίζιε; Θα 'ρθεις να παίξουμε;

ΑΓΟΡΙ 3: Ε, σου μιλάμε! Γιατί δεν απαντάς; Μήπως δεν μας καταδέχεσαι;

ΑΓΟΡΙ 4: Πολύ παράξενος φαίνεται σήμερα ο Ταρσίζιος... Για πού το 'βαλες έτσι βιαστικός;

ΑΓΟΡΙ 1: Τι κρύβεις εκεί πέρα; Για να δω! Μήπως έκλεψες κάτι και το κρατάς μόνο για σένα;

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ: Δεν κρύβω τίποτα! Αφήστε με!

ΑΓΟΡΙ 2: Λες ψέματα! Κάτι κρύβεις!

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΑΝΔΡΑΣ: Κρατά μάλλον αυτό που έχουν οι Χριστιανοί.

ΑΓΟΡΙ 3: Κι εσύ πως το ξέρεις;

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΑΝΔΡΑΣ: Τον παρακολουθώ απ' το πρωί. Πριν λίγο μάλιστα τον είδα να μιλά μ' έναν απ' αυτούς τους Χριστιανούς. Τον φώναξε Ιππόλυτο.

ΑΓΟΡΙ 4: Καλά λέει! Έχω ακούσει να μιλά ο πατέρας μου γι' αυτά που κάνουν οι Χριστιανοί. Τρώνε λέει ένα περίεργο ψωμί με κρασί... ή..., τέλος πάντων, κάτι τέτοιο.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΑΝΔΡΑΣ: Τρέχω να προλάβω τους στρατιώτες. Τους είδα να κάνουν περιπολία λίγο πιο κάτω. Τώρα θα δεις τι θα πάθεις.

- ΑΓΟΡΙ 1:** Δείξε μας αμέσως τι κρατάς!
- ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ:** Δεν έχω τίποτα, σας λέω! Αφήστε με! Τι θέλετε από μένα;
- ΑΓΟΡΙ 2:** Να, βλέπετε! Φοβάται! Φοβάται, γιατί κάτι κρύβει μέσα απ' το χιτώνα του! Αυτό είναι για να μάθεις να λες ψέματα!
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2:** Ο μικρός Ταρσίζιος κοίταξε τριγύρω ζαλισμένος απ' το χτύπημα. Είχε μαζευτεί κόσμος πολὺς κι ὅλοι τώρα τον κοιτούσαν μ' ἓνα βλέμμα σκληρό, λες και τούς είχε κάνει κάποιο κακό...
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3:** Ἀς ἀνοίγαν, Θεέ μου, ἐκείνη τη στιγμή οἱ ουρανοὶ κι ἂς ἐρχόταν ἓνα χέρι, να, ἔτσι, ἀπὸ ψηλά, να τον γλυτώσει ἀπ' αὐτὸ το μίσος, να τον προστατέψει ἀπ' ὅλη αὐτὴ την οργή.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 4:** Εκείνος, ὁμως, δε μιλούσε! Δεν ἤξερε για ποιο πράγμα φοβόταν περισσότερο. Για τη ζωὴ του ἢ για τὸ Σῶμα και τὸ Αἷμα του Χριστοῦ, που κινδύνευε να πέσει σε ἀσεβῆ χέρια.... Εκείνος, ὁμως, δε μιλούσε... Στεκόταν ἐκεῖ να τοὺς κοιτά και στο πρόσωπό του φαινόταν πως, τώρα πια, ἦταν ἀποφασισμένος για ὅλα. Ἦρθε ἡ ὥρα να δώσει τὴ δική του μάχη για τὸ Χριστό.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 5:** Τὴν ὥρα που αὐτὲς οἱ σκέψεις βάραιναν τὴν καρδιά και τὸ νοῦ του, μια πέτρα ἔπεσε με δύναμη στὴν πλάτη του κάνοντας τον να χάσει τὴν ἰσορροπία του. Πρὶν καλά καλά προλάβει να νιώσει τὸν πόνο, μια δεύτερη, πιο βαριά, ἦρθε με δύναμη στο πρόσωπό του.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 6:** Τὸ μικρὸ ἀγόρι ἔσφιξε πια με λαχτάρα στα χέρια του τὸ κουτί και ζαλισμένο ἔπεσε με τα γόνατα στο χῶμα. Τα παιδιὰ πετούσαν με δύναμη τὴν μια πέτρα μετὰ τὴν ἄλλη. Φώναζαν και πετούσαν πέτρες και ξύλα.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 7:** Εἶχε μαζευτεῖ κόσμος πολὺς μα κανεῖς... κανεῖς δε σταματοῦσε τὸ κακὸ που γινόταν ἐκεῖ στὴ μέση του δρόμου. Μόνον στέκονταν και κοιτούσαν... Τα μάτια του Ταρσίζιου ἦταν θολὰ ἀπ' τὸ αἷμα που ἔτρεχε ζεστὸ και βαθυκόκκινο σ' ὅλο του τὸ πρόσωπο.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 8:** Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκε τὴ μητέρα του, που κάποτε του ἔχε μιλήσει για τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο. «Ἴσως χρειαστεῖ, ἀγόρι μου, να δώσουμε κι εμεῖς κάποτε τὴ ζωὴ μας για τὴν ἀγάπη του Χριστοῦ, ὅπως ἔκανε κι ὁ νεαρὸς Στέφανος», του ἔχει πει ἓνα βράδυ χαϊδεύοντάς του τα μαλλιά. Και τώρα, αὐτὴ ἡ ὥρα εἶχε ἔρθει.
- ΑΓΟΡΙ 3:** Εἶσαι ἀνόητος σαν ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Τ' ἀκούς; Εἶστε ὅλοι σας ἀνόητοι!
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 9:** Οἱ πέτρες ἔπεφταν με δύναμη και σαν κοφτερά μαχαίρια ἀνοίγαν στο σῶμα του μικροῦ αγοριοῦ πληγές. Ὁ Ταρσίζιος πονοῦσε. Πονοῦσε πολὺ, μα τώρα πια... δε φοβόταν.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 10:** Ἐνιωθε μια ξεχωριστὴ χαρὰ μια χαρὰ που δεν τὴν εἶχε ξαναγιώσει ποτὲ μέχρι τότε. Στο νοῦ του ἔρχονταν τα λόγια του Χριστοῦ, «Να, ἐγὼ θα εἶμαι μαζί σας ὅλες τις ἡμέρες μέχρι τὴ συντέλεια τοῦ κόσμου».
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 1:** Και πράγματι! Εκείνη τὴν ὥρα ὁ Χριστὸς ἦταν ἐκεῖ δίπλα στον Ταρσίζιο. Του κρατοῦσε τὸ ματωμένο χέρι που με ἀγάπη προστάτευε τὸ μικρὸ ἀργυρὸ κουτί. Για μια στιγμή οἱ φωνές των παιδιῶν λες και χάθηκαν.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 2:** Τὸ μόνον που ἀκούγε ὁ Ταρσίζιος ἦταν μια ζεστὴ φωνὴ που του ἔλεγε να μὴ φοβάται.
- «Μὴν κλαῖς, Ταρσίζιε! Μὴ φοβάσαι! Εἶμαι ἐγὼ μαζί σου! Ἦρθα να σε πάρω».
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3:** Κάπου σαν ἀπὸ βαθὺ πηγάδι ξανάρχονταν σιγὰ σιγὰ στ' αὐτιά του οἱ ἀγριεμέ-

- νες φωνές των παιδιών_ όμως, εκείνος πια δε νοιαζόταν! Οι πέτρες που 'πεφταν πάνω του, θαρρείς πως είχαν γίνει ανάλαφρες σαν πούπουλα.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 4:** Δεν πονούσε, ούτε ένιωθε λύπη για το κακό που του έκαναν. Η καρδιά του ήταν γεμάτη χαρά, γεμάτη ανακούφιση.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 5:** Σήκωσε με κόπο το βλέμμα στον ουρανό και κρατώντας σφιχτά το κουτί που κρεμόταν ακόμη μέσα απ' το χιτώνα του είπε με καθαρή φωνή...
- ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ:** «Έλα, Κύριε! Έλα! Σε περιμένω!»
- ΑΓΟΡΙ 3:** Τώρα θα δούμε τι έκρυβε τόση ώρα, ο ανόητος!
- ΑΓΟΡΙ 4:** Δε φαίνεται να έχει τίποτα πάνω του.
- ΑΓΟΡΙ 1:** Μπορεί να έχει κάτι μέσα απ' το χιτώνα του. Ελάτε να τον ψάξουμε!
- ΑΓΟΡΙ 2:** Δεν καταλαβαίνω. Δεν υπάρχει τίποτα. Μα, πως γίνεται; Αφού τον είδα που έκρυβε κάτι! Δείτε μήπως έπεσε κάτω. Δεν μπορεί, κάτι κρατούσε. Είμαι βέβαιος!
- ΑΓΝΩΣΤΟΣ**
- ΑΝΔΡΑΣ:** Να, εδώ είναι το αγόρι, που σας έλεγα! Είναι ύποπτος! Κάτι έκρυβε κάτω απ' το χιτώνα του και παρίστανε τον ανήξερο. Λοιπόν, τι ήταν αυτό που έκρυβε; Τι βρήκατε;
- ΑΓΟΡΙ 3:** Δε βρήκαμε... τίποτα, κύριε...
- ΑΓΝΩΣΤΟΣ**
- ΑΝΔΡΑΣ:** Τίποτα; Μα, πώς γίνεται! Απ' το πρωί τον παρακολουθώ και είμαι βέβαιος ότι κάτι σκάρωνε. Τον είδα μάλιστα να μιλά πριν λίγο μ' έναν απ' τους δικούς τους. Σας λέω αλήθεια.
- ΑΓΟΡΙ 4:** Δεν υπάρχει τίποτα, κύριε... Όμως εμείς δε φταίμε για ό,τι έγινε. Εκείνος μας προκάλεσε.
- ΑΓΝΩΣΤΟΣ**
- ΑΝΔΡΑΣ:** Τον ανόητο! Έχασε τη ζωή του για το τίποτα! Για ένα πείσμα!
- ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α':** Εμπρός! Δρόμο όλοι σας! Στις δουλειές σας γρήγορα! Τελείωσε το θέαμα! Κι εσείς... πάρτε δρόμο από δω, μη σας συλλάβω! Ακούτε;
- ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β':** Τί κοιτάτε σα χαζοί; Παράξενο σας φάνηκε; Αφού το παλιόπαιδο δεν ήθελε να πει τι φύλαγε στο στήθος του, καλά να πάθει!
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 4:** Λες να έκρυβε πράγματι κάτι μέσα απ' το χιτώνα του;
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 3:** Να... Έχω ακούσει να μιλούν πολλές φορές αυτοί οι Χριστιανοί για θαύματα. Μήπως... το παιδί κουβαλούσε πράγματι κάτι και τώρα... χάθηκε;
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 6:** Ο άντρας την κοίταξε σαστισμένος χωρίς να πει λέξη. Έστρεψε το βλέμμα του στον Ταρσίζιο που βρισκόταν ακόμη παρατημένος στο χώμα.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 7:** Τα ρούχα του ήταν γεμάτα αίματα. Τα χέρια και τα πόδια του γεμάτα πληγές. Το πρόσωπό του, όμως, έμοιαζε τόσο ήρεμο, τόσο χαρούμενο, λες κι ερχόταν από γιορτή κι όχι από μαρτύριο.
- ΑΝΔΡΑΣ:** Μπορεί... Μα, αν είναι έτσι, ένα αθώο παιδί σκοτώθηκε κι εμείς δεν κάναμε τίποτα για να το προστατέψουμε...
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 8:** Ήταν πια βράδυ, όταν οι φίλοι του Ταρσίζιου έτρεξαν να βρουν το σώμα του. Κάποιος τούς είπε για ό,τι είχε συμβεί. Τους μίλησε για το θάρρος και την αφοσίωση που έδειξε στο Χριστό, παρ' ότι ήταν ένα παιδί μόλις δώδεκα χρόνων.
- ΑΦΗΓΗΤΗΣ 9:** Ήθελαν να τρέξουν αμέσως στο μέρος του μαρτυρίου. Φοβούνταν, όμως, τους στρατιώτες, κι έτσι περίμεναν να 'ρθει για τα καλά η νύχτα..

Η καρδιά τους, σαν αντίκρισαν το καταπληγωμένο παιδικό κορμάκι, πάγωσε.
Κι ο πόνος τους έσταξε από τα μάτια, που γέμισαν δάκρυα ασυγκράτητα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ: Μην κλαίτε, αδέλφια! Ο Ταρσίζιος είναι μαζί με το Χριστό που τόσο αγαπούσε. Έμεινε πιστός στην αγάπη του μέχρι το τέλος και τώρα είναι μαζί Του, μαζί με τους αγγέλους στον ουρανό· εκεί που δεν υπάρχει ούτε λύπη, ούτε πόνος, παρά μόνο χαρά.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 5: Ελάτε να σηκώσουμε το σώμα του. Να το τυλίξουμε σε καθαρό σεντόνι, πάλλευκο σαν την αγνή ψυχή του. Κι όλοι μαζί θα το ενταφιάσουμε στην κατακόμβη του Αγίου Καλλίστου. Στο χώρο που φρόντιζε με τόση αγάπη όλα αυτά τα χρόνια.

ΑΦΗΓΗΤΗΣ 10: Πάνω στον τάφο του έγραψαν αργότερα με όμορφα κόκκινα γράμματα.:

«Καθώς ο Άγιος Ταρσίζιος μετέφερε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, κάποιος με χέρι κακό, γεμάτο ασέβεια, θέλησε να τα μολύνει. Εκείνος, όμως, προτίμησε να δώσει τη ζωή του, παρά να προδώσει το Χριστό»

Τ Ε Λ Ο Σ

